

Zeer zeker was dat afgesproken en hebben zij hem dat gelapt toen hij hun om twaalf uur opzettelijk de gelegenheid had gegund elkaar nog een deftigen nachtkus te geven, door te gaan zien of hunne kamers wel gereed waren.

Hij verontwaardigd op zijn kousen naar hun deur. Zonder kloppen greep hij de klink en op dat oogenblik kon men geen vijf centen meer geven voor het heele Henriken, doch de deur was op slot. Nieuw probleem voor Bernard. Ze instampen en tante Mieken wakker maken, dat die het ook nog wist, dierf hij niet. Hij zette dus zijn mond aan het sleutelgat en gaf bevel onmiddellijk de kamer te verlaten. Niemand antwoordde. Maar toen Bernard, die niet ophield, begon te fluisteren, of ze dit een waardig gedrag vonden van gasten tegenover hun gastheer, en ten slotte dat hij zich niet zou ontzien de deur in te stampen, antwoordde dicht aan zijn mond eene stem dat hij nu niet moest zeeveren, waarom hij niet sliep, zooals deftige pastoors op dit uur doen, waarom hij aan die deur kwam kijken, of hij dat aan alle slaapkamers deed, of er al niet genoeg publieke zonden worden bedreven, of zijn beroep was zonden beletten dan wel vergeven, of het niet genoeg was dat ze beloofden morgen alles te komen biechten en na hun huwelijk eens een nacht niet bij elkaar te slapen bij wijze van restitutie, en meer goddeloozen onzin, misplaatste grappen. Er was geen houden aan die twee. Zij en Bernard spraken verschillende talen en deelen wij enkel het einde mee, dat Bernard volstrekt vrij pleit van elke schuld. Het einde was een rauwe vloek door het sleutelgat en het bevel aan Bernard te gaan slapen, zoo niet werd er dwars door de deur geschoten en kwam er nog een schandaal van en schreven de bladen dat hij bij Irma gevonden werd.

Bernard heeft zich verwijderd, maar met welk hart! 's Morgens wilden ze vriendelijk zijn. Bernard hield zich koest ter wille van tante Mieken en er zijn geen andere woorden gewisseld dan deze:

„Er zijn dingen waar men niet mee spot.”

„Dat is het juist, Bernard, dat hadt ge moeten begrijpen.”

— „Doet mij het plezier de pastorij te verlaten.”

— „Wij hopen dat gij ons het plezier zult doen dikwijls ons huis te bezoeken, wanneer wij er zullen wonen.”

Wenden wij thans onze aandacht af van dit zinnelijk tafereel.

Goede moeder Aarde, dus zelfs onze onfeilbare meester De Saegher had de waarheid niet toen hij dezen onder ons de galg en genen een groote toekomst voorspelde, want allen komen wij tot u terug en hebben u niet eens verlaten.

Wie kan men den dag van heden nog gelooven? Zelfs den eerwaarden pater Poelaert van de eerwaarde paters redemptoristen niet, hij die zoo secuur de christenen van de slechterikken kon scheiden en, voor het eeuwig hierna maals, de bokken van de schapen; want Bernard is nu in de kerk, Henriken in de kapel en zij gekscheren alletwee dat het een maar iets minder is dan het